

Posudek oponenta diplomové práce Tomáše Libánka: Časopis Student a jeho doba (1965-1968)

Pedagogická fakulta UK, katedra dějin a didaktiky dějepisu, Praha 2007

Rozsáhlá diplomová práce (182 stran) Tomáše Libánka je něčím víc, než jen historií studentského časopisu. Je poměrně zdařilým pokusem o jednu kapitolu československých kulturních dějin, ale hned musím předeslat hlavní recenzentovu výtku – nevyvíká bohužel kultivovaným stylem. Je sice napsána se zaujetím a docela svižně, ale v celé práci diplomant zápasí neúspěšně s rodným jazykem. Jeho styl je spíše publicistický, nešťastné je používání hovorového jazyka a stylistických prohřešků vůči češtině najdeme v práci až příliš mnoho.

Začal-li recenzent výhradami, měl by obratem také chválit. Přerod tiskového orgánu ČSM v nezávislý radikální časopis popsal Tomáš Libánek docela obratně. Vytěžil maximum z rozhovorů se dvěma vedoucími redaktory Studenta v roce 1968, ale jejich poněkud rozostřené a nostalgicky nepřesné vzpomínky nedokáže vždy s kritickým odstupem vřadit do kontextu své práce. Správně vystihl v „předhistorii“ význam roku 1963 jako mezníku, ale ve svém výkladu neumí své vcítění se do doby zvládnout jazykově a stylisticky. Cení si však postřehů diplomanta o úloze osobností Klementa Lukeše a Alexandra Kramera i o rozporuplné roli posledního šéfredaktora Studenta Alexeje Kusáka.

Toto vše i další kladné stránky předložené diplomové práce je však překryto formálními a hlavně jazykovými prohřešky. Nechápu, proč u archivních pramenů neuvádí diplomant archivní fondy. Nedodržuje také zásadu, že nejprve je třeba názvy institucí rozepsat, pak teprve užívat zkratku tohoto názvu. Navíc zkratky užívá diplomant svévolně, nejednotně a i v nich se dopouští chyb. Nejednotné a často chybné je i psaní velkých písmen. Text, ale i poznámky jsou často znehodnoceny vypadlymi slovy. I opomenutá předložka přece mění význam. Odsazování v poznámkách je špatné, s interpunkcí si diplomant na mnoha místech neví rady. Za nejkřiklavější nedostatky předkládané diplomové práce pak považuji množství hrubých pravopisných chyb (pars pro toto: s. 18,22,159 atp.). Neodpustitelné je komolení vlastních jmen, a to i ve jmenném rejstříku: Karel Kreibich nebyl Kreibrich, jeho manželka nebyla Kreirbrichová, Pavel Reiman se nepsal Raiman, Rudí Dutschke nebyl nějaký „Rudl“, Gabriel Laub se musí obracet v hrobě, Samuel Bellu má být Belluš atd. atp. Pominul bych překlepy ve vlastních jménech typu Dubeček, Ksygin, ale rozhodně ne Klementysová (s. 129).

Uvedené, ale i další formální nedostatky a jazykové lapy – mám jich vypsány desítky a tužkou jsem je zanesl do textu - opravdu jinak příznosnou práci znehodnocují. Je to škoda! Libánkovu práci přesto doporučuji k obhajobě, navrhuji ji však hodnotit pouze známkou dobře.

Praha, 13.5.2007

PhDr. Lubor Václavů